

ἐκ-
εἰς
λη-
ότε
σε-
πο-
καί
λο-
τος
λη-
θην
λη-
ρα-
ται
ὡν
ἄρ-
ιόν
εὖς
εἰς
πε-

γὰ-
ιτι-
λα-
λη-
τά
ης»
εὖθ,
θέ-
λο-
τε-
οί-
κά-
ων
ἢ
πε-
αν

βα-
ως
πί-
νῃ
οὐ

ον
το-
εἰς
ἢ
μή
ον
του

ὄν
τό-
οὐ
αἰ-
ῆς
ρι-
δι-
τι
α-
ον
ῆ-

5



Ὁ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ Η'

Σεπτέμβριος 1986

Ἀρ. Φύλλου 36

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ (Β')

Πρὸς τὸν Σεβ. Ἐπίσκοπον Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνον

Σεβασμιώτατε,

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπεθύμουν νὰ σὰς γράψω, ἀλλὰ συνεχῶς τὸ ἀνέβαλλον· κάτι μὲ συνεκράτει καὶ μοῦ ἔλεγε: «εἰς μάτην θὰ κοπιᾷσης...». Ἐπειδὴ ὁμως γνωρίζω ὅτι εἶναι ἁμαρτία νὰ μὴ λέγῃ κάποιος στὸν ἀδελφόν του τὴν πτώσιν του—καὶ μάλιστα ὅταν ἡ πτώσις αὐτὴ γίνεται αἰτία παραμονῆς χιλιάδων ψυχῶν εἰς τὴν κακοδοξίαν—ἀπεφάσισα τελικῶς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς «Σπίθας» Νο 447 νὰ σὰς στείλω τὴν παροῦσαν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν μου, μὲ ἐλαχίστας θεθαίως ἐλπίδας ἀπαντήσεώς σας, ἀφοῦ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ 1972 ἀνοικτὴ πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολή μου, διὰ τὰ αὐτὰ θέματα, παραμένει εἰσέτι ἀναπάντητος.

Ἐπειδὴ «σήμερον - αὔριον ἀπέρχεσθε ἐκ τοῦ φθαρτοῦ τούτου κόσμου», ὡς γράφετε, ἐν κοινωνίᾳ δυστυχῶς διατελοῦντες μὲ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἴκου μελισσοῦ, καὶ ἐπειδὴ εἰκάξω ὅτι οἱ ὁπαδοί σας θὰ θελήσουν οὕτε λίγο οὕτε πολὺ νὰ σὰς... ἀγιάσουν, ἢ τουλάχιστον νὰ σὰς εἰσαγάγουν θριαμβικῶς εἰς τὸ πάνθεον τῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεως, ἀφοῦ ἀπὸ τώρα σὰς ἀποκαλοῦν... Μᾶρκον Εὐγενικόν, ἔκρινα ἀναγκαῖον νὰ συντάξω τὴν παροῦσαν, διότι ἐάν ἐγίνετο αὐτὸ μετὰ τὸν θάνατόν σας δικαίως θὰ ἔχαρακτριζετο ὡς ἀνέντιμον καὶ ἄδικον.

Δὲν εἰμαι φιλοκατήγορος, οὔτε ἔχω ἐλέγξει ἰδιωτικῶς ἢ δημοσίως ἀνθρώπων διὰ προσωπικὰ του λάθη, ἢ ἔστω ἐγκλήματα. Ἐδῶ ὁμως ἡ περίπτωσις διαφέρει, διότι οὔτε τὸν ἰδιωτικόν σας θίαν θὰ ἐλέγξω, οὔτε τὰ ἐλεγγόμενα, ἀφοροῦν προσωπικὰς σας ἀστοχίας καὶ μόνον, χωρὶς περαιτέρω ἐπιπτώσεις διὰ τὸ ἀκολουθοῦν ὑμᾶς ποίμνιον. Ἡ παροῦσα λοιπὸν γράφεται περισσότερον διὰ τὰς καλοπροαιρέτους ψυχὰς τοῦ ποιμνίου σας καὶ τῶν ὁπαδῶν σας, διότι ἔσεἰς, δυστυχῶς, ἔχετε πλέον ἐγκλωβισθῇ εἰς τὴν παγίδα τοῦ ἀντορθοδόξου συνθήματος: «ἀγώνας, ἀλλὰ - μὲ σὰς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν», λές καὶ οἱ ὁμολογηταὶ ποὺ διέκοπτον κοινωνίαν μετὰ τῆς αἵρέσεως εὐρίσκοντο... ἐκτὸς Ἐκκλησίας! Ἰδοὺ τί ἐννοῶ μὲ δυὰ λόγια. Ἐνῶ ἀπὸ τοῦ 1967 ποὺ ἐγίνεστε ἐπίσκοπος καὶ πολὺ ἐνωρίτερον κηρύσσεται ἔργοις καὶ λόγοις ἡ μεγαλυτέρα αἵρεσις τῶν αἰώνων, ἐσεῖς συνεχίζετε νὰ κοινωνῆτε μὲ τοὺς πρωταγωνιστάς τῆς αἵρέσεως σὰν νὰ μὴ συμβαίῃ τίποτα, ἐνῶ συγχρόνως ἐλέγχετε, δι' ἄλλα μικρότερα ἢ καὶ παρομοίως φύσεως καὶ βαρύτητος

θέματα τοὺς παραβάτας, ἐμφανιζόμενος οὕτως εἰς τοὺς ὁπαδούς σας ὡς ἀγωνιστὴς καὶ συνεπῶς «περισσότερον παντὸς ἄλλου ὀρθοδόξου», ὡς ἐτολμήσατε νὰ γράψετε. Τὸ φυσικώτερον ὁμως ἐν προκειμένῳ θὰ ἦτο νὰ ἐφαρμόζατε τὸ Γραφικόν: «ἤμαρτες; ἡσύχασον».

Ἡ ἀνωτέρω διαγωγή σας—ἐάν δὲν πρόκειται περὶ ἀδυναμίας συλλήψεως τῆς πραγματικότητος, πράγμα ποὺ δὲν τὸ πιστεύομεν—συνιστᾷ καθαρὰν δημαγωγίαν καὶ θέατρον, πράξεις τελείως καταδικαστέας ἀπὸ Θεὸν καὶ ἀνθρώπους. Δυστυχῶς ἡ ἐπισκοπικὴ σας διακονία δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ οὔτε ἓνα ὁμολογιακὸν στοιχεῖον πατερικῆς πνοῆς καὶ μιμήσεως ἄχρι τῆς σήμερον, ὡς θέλει ἀποδειχθῇ καὶ κατωτέρω. Ἀς ἀρχίσωμεν ὁμως ἀπὸ τὴν χειροτονίαν σας. Καὶ αὕτη τυγχάνει ἀντικανονικῆ 100ο) ὡς γενομένη παρὰ ἀριστίνδην Συνόδου τῆς χειρῶν μορφῆς, ἀφοῦ κατέλαβε τὴν ἐξουσίαν μετὰ τὴν θείαν κάθodon τοῦ ἀντιπαπικοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Β'. Διαβάσατε παρακαλῶ τὸν «Ὀρθόδοξον Τύπον» τοῦ πρώτου εξαμήνου τοῦ 1967 διὰ νὰ ἀντιληφθῇτε ἔστω καὶ σήμερον ὁποῖος ἀνθενωτικὸς κατεβιβάζετο τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁποῖος ἐπίβουλος τῆς Ὀρθοδοξίας τὸν διεδέχετο ἀντικανονικῶς. Ἐν τούτοις παρὰ τὴν ἐπιβούλου τούτου ἐλάβετε τὴν χειροτονίαν, τὴν ὁποίαν ἔχαρακτρισατε δημοσίως εἰς ὁμίλιαν σας ἐν τῇ γνωστῇ αἰθούσῃ τῆς ὁδοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς ὡς «θ α ὕ μ α», ἐνῶ—τὸ φρικτότατον—ἀπεκατέσχετε παρομοίως «θ α ὕ μ α» τὴν ἄνοδον τοῦ Ἱερωγύμου στὸν Θρόνον τῶν Ἀθηνῶν!!

Αὐτὰ εἶναι ἐγκλήματα, ἄγιε Δέσποτα, ποὺ ἡ Ἱστορία δὲν θὰ σὰς τὰ συγχωρήσῃ ποτέ, οὔτε ὅσοι πονοῦν τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ μόνον γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἶχατε πρὸ πολλοῦ παραιτηθῇ.

Δὲν σταματᾷ ὁμως ἔως ἐδῶ ἡ ἀντικανονικότης τῆς ἐπισκοπικῆς σας χειροτονίας, διότι κατόπιν παρὰ κλήσεώς σας ἐμεσολάβησε καὶ... ἔ τ ε ρ ο ς παράγων, προκειμένου νὰ ἐγγραφῇτε εἰς τοὺς καταλόγους τῶν πρὸς ἀρχιερατεῖαν ὑποψηφίων...

Τώρα θεθαίως σὰς πειράζει, ὅταν σὰς ἀποκαλῇ κάποιος ἀντικανονικόν, καὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀμνηστευθῇ ἢ μάλλον νὰ δικαιωθῇ πλήρως ἡ πράξις σας ἐκείνη, διὰ καὶ παρακαλεῖτε νὰ γνωματεύσῃ σχετικῶς ὁ καθ' ὑμᾶς «νέος Ζωναράς», π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος. Ὅταν ὁμως ὁ νόμος τῆς Ἐκ-

κλησίας ἐν προκειμένῳ εἶναι τόσον σαφές, δὲν νομίζετε ὅτι πᾶσα προσφυγὴ σὲ γνῶμες προσώπων ποὺ ἐπανειλημμένως ἔχουν ἀποδειχθῇ παραποιηταὶ τῷ θεῶν λογίων καὶ σύμμαχοι τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἐπιβαρύνει ἔτι πλέον τὴν θέσιν σας;

Ἡ σημασία τῶν ἔργων ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ

«Ὁρθοδοξίαν καὶ μόνον Ὁρθοδοξίαν κηρύττω ἐπὶ ἡμῶν αἰῶνος», γράφετε εἰς τὴν «Σπίθαν», προσθέτοντας ὅτι ἔχετε συγγράψει 50 βιβλία «μὲ 20 χιλιάδες περίπου σελίδες». Καὶ ἐρωτᾶτε: «Ποῦ παρκαλῶ, εἶδατε αἰρετικὴν διδασκαλίαν; Ποῦ εἶδατε νὰ ἀποκλίνω ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν;» (Σπίθα Νο 445).

Συμφωνοῦμεν ὅτι αἰρέσεις δὲν συνεγράφατε, —καίτοι ὑπεστηρίζατε πολλάκις τὸν κακόδοξον Μακράκη—, ἀλλὰ ὅταν ὑπάρχη ἡ ἀντιπαροδοσιακὴ πρᾶξις καὶ τὸ παράδειγμα, πρὸς τί ὁ λόγος; Δηλαδή ὅταν ἐπὶ ὁλόκληρον 20ετίαν κοινωνεῖτε —ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν— μὲ τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μνημονεύετε τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, αὐτὸ τί εἶναι; τήρησις ὀρθοδόξου πίστεως καὶ παραδόσεως; Ὅταν ὁ πατριάρχης ποῦ ἀκολουθεῖτε ἀθετεῖ τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐσεῖς τὸν μνημονεύετε ὡς «ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας», ἀποτελεῖ αὐτὸ διακονία Ὁρθοδοξίας; Καὶ ὅταν ἀπὸ τότε ποῦ ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον ὁ κ. Δημήτριος (1972) προσπαθεῖτε μέχρι σήμερα νὰ δημιουργήσετε στὸ ποίμνιόν σας τὴν ἐντύπωσιν ὅτι «νέος ἄνεμος πνέει εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον» (Σπίθα Νο 445), ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ σὰς θεωρήσουν προδότην τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης, ἐπειδὴ τὸν ἀκολουθεῖτε, αὐτὸ σὰς ἐρωτῶ τί εἶναι; Δὲν ἀποτελεῖ ἀπόκλινιν ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ παγίδευσιν συγχρόνως τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, ἀφοῦ εἰρηγεύει μιὰ ποῦ καὶ «ὁ πλέον ὀρθόδοξος τῶν ἐπισκόπων» ἀκολουθεῖ ἀδιαμαρτύρητα τὴν αἵρεσιν; Ἐκτὸς ἐάν μᾶς ἀποδείξητε ὅτι τὸ πατριαρχεῖόν σας δὲν κηρύσσει αἵρεσιν, ὅποτε καὶ σεῖς καθίστασθε αὐτομάτως ἄσῳς διὰ τὴν κοινωνίαν σας καὶ τὸ μνημόσυον τοῦ κ. Δημητρίου. Τότε εἰλικρινῶς θὰ σὰς θάλωμεν μετάνοιον καὶ θὰ ζητήσωμεν δημοσίως συγγνώμην. Αναμένομεν λοιπὸν τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου συγκεκριμένην καὶ σαφὴ ἀπάντησιν σας.

Αἱ κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας δύο «Σπίθαι» (Νο 445 καὶ 447) ὡς καὶ ἡ προτέρα τούτων (Νο 438) ἐγράφησαν, ὡς καλῶς γνωρίζομεν ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου των ἀποδεικνύεται, ἐπειδὴ ὠρισμένοι ἐν τῇ Αὐστραλίᾳ ὁπαδοὶ σας ἐπετιμήθησαν ὑπὸ περιοδεύοντων Ἀγιορείτων πνευματικῶν, οἱ ὅποιοι ὄντες τῆς αὐτῆς κακοδόξου νοστορίας ὡς καὶ ὁ κ. Στυλιανός, ἐπῆραν τὸ μέρος τὸ ἰδικόν του καὶ ἀφώρισαν τοὺς ὁπαδοὺς σας, πολὺ κακῶς θεθαίως πράττοντες.

Ἀλλὰ ὁ κ. Στυλιανός γνωρίζει π ο ῖ ο υ ς καλεῖ διὰ πνευματικούς, ὡς καλῶς γνωρίζει καὶ ὁ Καναδᾶ Σωτήριος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἔτη τώρα προσκαλεῖ τὸν γνωστὸν Ἀγιορείτην ἡγούμενον τῆς Μονῆς Φιλοθέου πρὸς ἐξομολόγησιν τοῦ ποιμνίου του, στήν δὲ πραγματικότητα οὐχὶ πρὸς ἐξομολόγησιν, ἀλλὰ

πρὸς παγίδευσιν καὶ διατήρησιν τοῦ ἐ ν τ ὸ ς τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν κακοδοξίας! Δυστυχῶς αὕτη εἶναι ἡ διακονία τῶν συγχρόνων Ἀγιορείτων· συμμαχία μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν προκειμένου νὰ παταχθῇ κάθε ὀρθόδοξος ἀντίδρασις ποῦ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ξυπνήσῃ τὰ ποιμνία! Εἰς τὸ ἀνόσιον αὐτὸ ἔργον πρωτοστατοῦν ὡς γνωστόν, αἱ νέαι ἐν Ἀγίῳ Ὅρει ἀδελφότητες, ἦτοι Σίμωνος Πέτρας, Σταυρονικήτα, Γρηγορίου, Ξενοφώντος, Φιλοθέου κλπ. Ὁρθῶς λοιπὸν καυτηριάζοντες τὴν διαγωγὴν τῶν ἀνωτέρω Ἀγιορείτων γράφετε: «Οἱ τοιοῦτοι δὲν θέλουν νὰ δυσαρεστήσουν τὸν ἀρχιεπίσκοπον διὰ νὰ ἔχουν ἀκώλυτον τὴν κυκλοφορίαν εἰς Αὐστραλίαν, θυσιάζοντες οὕτω τὴν ἀλήθειαν χάριν συμφερόντων. Ἔστω καὶ πνευματικῶν». (Σπίθα, Νο 447). Μὰ μήπως τὸ αὐτὸ δὲν πράττετε καὶ σεῖς ἐπὶ τόσα ἔτη, Σεβασμιώτατε, μὴ ἐλέγχοντες τοὺς παραβάτας καὶ ὑβριστὰς τῆς πίστεώς μας, οὐδὲ διακόπτοντες τὴν κοινωνίαν σας μὲ τὴν αἰρετικὴν πηγὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀκριβῶς διὰ νὰ δρέπετε τὰ ἀγαθὰ τοῦ Θρόνου, τὴν ποιμαντορίαν, τοὺς ἐπαίνους τοῦ δήμου, τίς φιέστες ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις σας, ἀποστέλλοντες συγχρόνως τὰ ἔργα σας (διὰ ποῖον λόγον;) εἰς τοὺς ἀρνητὰς τῆς πατρῴας μας εὐσεβείας Δημήτριον καὶ Ἰάκωβον Ἀμερικῆς;!

Τὸ ὑπεύθυνον τῆς κοινωνίας

Εἰς μίαν πρότασιν τῆς Σπίθας Νο 447 γράφετε:

— Ποῦ εἶσαι Θεόδωρε Στουδίτα...; »

— Ἐδῶ εἰμαι Αὐγουστίνε καὶ αὐτὸ ἔχω νὰ σοῦ πῶ διὰ τελευταίαν φοράν: «Οὐδ' ἂν ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καὶ κοινωνῶν εἴη τῇ αἵρεσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρός. Μὴ παρηγορησά διότι ἐσωτερικῶς δὲν ἀποδέχεσαι τὴν κηρυττομένην κακοδοξίαν. Καὶ ἐν τῇ εἰκονομαχίᾳ τῆς ἐποχῆς μου οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δὲ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως συνόλλυνται (= συγκατεδικάσθησαν). Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ὁ μέγας Χρυσόστομος μεγάλῃ καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφῆναιτο ἐχθροὺς Θεοῦ οὐ μόνον τοὺς αἰρετικούς ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιοῦτοις κοινωνοῦντας!» (P.G. 99, 1049, 1164, 1205).

Ἀκούσατε Σεβασμιώτατε, τί σὰς εἶπε ὁ ἅγιος τὸν ὁποῖον ἐπικαλέσθητε; Μ α ζ ι μὲ τοὺς αἰρετικούς συγκατεδικάζονται καὶ ὅσοι δὲν παραδέχονται μὲν ἐσωτερικῶς τὴν αἵρεσιν, κοινωνοῦν ὅμως μὲ τοὺς κακοδοξοῦντας. Πάντα τὰ λοιπὰ ἀποτελοῦν προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις καὶ οὐδὲν πλέον.

Μὴ σὰς πλανοῦν οἱ ἐπαινοὶ τοῦ ποιμνίου τοῦ ἐν πολλοῖς ἀγνοοῦντος καὶ μὴ παρὰσύρεσθε ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ κυκλοῦντος ὑμᾶς πλήθους. «Οὐ γὰρ ἔχει κρίσεις ὀρθὰς ὁ δῆμος», ἀναφωνεῖ ὁ Χρυσόστομος. (Πραξ. ὁμ. 28).

Δυστυχῶς δὲν μπορέσατε νὰ ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ τὴν ψυχολογίαν καὶ τακτικὴν τῶν ὀρθοσκευτικῶν ὁργανώσεων, αἱ ὁποῖαι τὰ πάντα παρατηροῦν καὶ σχολιάζουν παρεκτὸς τῶν οἰκουμενιστῶν ποιμένων τῶν. Ἀλλὰ καὶ σχολιασμὸν νὰ ἔκαναν, καὶ σφοδρὸν σὲ ὕφος τὸν λόγον, ἐφ' ὅσον συνεχίζουν νὰ τοὺς κοινωνοῦν, οὐδεμία ζημιὰ τοὺς προκαλοῦν. Πικρὸς ἐπὶ

σης καρπός της οργανωσιακής σας τακτικής τυγχάνει και η αίχμαλωσία τόσων ανυπόπτων υπάρξεων εις τὰ ιεραποστολικά σας κέντρα «Αγάπη», «Αγία Ειρήνη» κλπ., ἀντί νά τὰς ὀδηγήσετε εἰς τὸν ὀρθόδοξον τρόπον ἀφιερώσεώς των, τὸν Μοναχισμόν. Ἀλλὰ πῶς νὰ πράξετε τοῦτο, ἀφοῦ κηρύσσετε ὅτι ἐκεῖ πᾶνε μόνον «τὰ ναυάγια τῆς κοινωνίας»;! Τὸ δὲ ἔτι χειρότερον εἶναι ὅτι ἀπὸ ἔτη τώρα ἤρχισαν νὰ σᾶς μιμοῦνται διάφοροι νεαροὶ ἀρχιμανδρίται, μαζεῦοντες περὶ αὐτοὺς δεκάδας δεσποινίδων διὰ ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν καὶ ἀκτινοβολίαν, παρὰ τὰ διάφορα ἐντελλόμενα ὑπὸ τῶν θείων Πατέρων.

Τὸν πνευματικὸν τῶν Σπετσῶν π. Χρυσόστομον, ὡς καλῶς γνωρίζω, προτρέψατε τηλεφωνικῶς νὰ παραμείνῃ πιστὸς στὴν ὁμολογία του, διότι «σεῖς εἰσθε δεμένοι», δηλαδὴ οἱ ἐπίσκοποι! Ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ εἶναι δεμένος ὁ ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος καὶ μάλιστα σεῖς; Τότε πῶς ἐλέγχετε ἄλλους καὶ πῶς θέλετε «νὰ χύσετε τὸ αἷμα σας διὰ τὴν πίστιν» σας, ὡς γράφετε, ὅταν φοβείσθε νὰ ὁμολογήσετε Ὁρθοδοξίαν λόγῳ τῶν δεσμῶν σας;... Βλέπετε πόσον μεγάλη σημασία ἔχει ἡ μὴ κοινωνία μετὰ τῆς κακοδοξίας; Ὅποσον ἐλευθέραν ἀπαιτεῖ τὴν ψυχὴν ἀπὸ κάθε δεσμὸν, ὕλικὸν ἢ πνευματικόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἡμπούδιζε τὴν ἐλλικρινῇ καὶ ἄβολον ὁμολογίαν; Συνεπῶς ἐφ' ὅσον συνεχίζετε νὰ διατηρεῖτε τὴν ἀνωτέρω κατὰκριτον κοινωνίαν, ὅλα τὰ λοιπὰ, διαλέξεις καὶ θιβλία, μᾶλλον ἐπιβαρύνουν τὴν θέσιν σας παρὰ σᾶς καλύπτουν. Μὴ αὐταπατάσθε.

Ὁ ἄλλος «δεμένος» συνάδελφός σας, ὁ ἐπίσκοπος Ὑδρας καὶ πανελληνίως γνωστὸς ὡς ὁ διώκτης τῶν ὀρθοδόξων στὶς Σπέτσες, ὁ κ. Ἱεροδότος Τσαντλῆς, ἐνήργησε παρὰ τῆς συνόδου σας, ὥστε νὰ «καθαίρεθῶν» ὑπ' αὐτῆς τρεῖς Ἀγιορεῖται Μοναχοὶ ποὺ ἐβοήθησαν πνευματικῶς τοὺς διωκομένους ὀρθοδόξους τῶν Σπετσῶν. Οἱ μοναχοὶ ὅμως, ὡς γνωστὸν, δὲν καθαιροῦνται, ὥστε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν, ὡς διατάσσει ἡ ἀπόφασις! Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης τὸ καθαιρεῖν μοναχὸν θεωρεῖ ὡς ἀπὸ θάπτιζεν τούτον, πράγμα δηλαδὴ ἀνόμιτον. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις ἀναφέρεται σὲ μοναχοὺς ἐτέρους Ἐκκλησίας, ἀφοῦ τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐκκλησιαστικῶς ὑπάγεται εἰς τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον. Τί πρότερον νὰ θρηνήσῃ τις, τὴν ἀμάθειαν ἢ τὸ πάθος τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν; Πρόεδρος δὲ τοῦ ἀνωτέρω «δικαστηρίου» ὁ πολὺ ἀπὸ τὰ ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης λογοτεχνικῶς λαλῶν Γόρτυνος κ. Θεόφιλος, μὲ βοήθους - μέλην 4 ἀκόμη ἐπισκόπους, ἐκ τῶν ὁποίων διακρίνομεν τὸν συνεχῶς περὶ καθάρσεως καὶ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς χειμαζομένης Ὁρθοδοξίας γράφοντα Δημητριάδος κ. Χριστόδουλον, καὶ τὸν συχνῶς εἰς τὸ Ὅρος ἐρχόμενον καὶ περὶ θείου φωτὸς καὶ Μοναχισμοῦ ὁμιλοῦντα Ἱερὶσσοῦ κ. Νικόδημον... Βεβαίως ἐάν οἱ «τιμωρηθέντες» δὲν ἦσαν ζηλωταί, οἱ ἀνωτέρω ἐπίσκοποι θὰ εἶχαν λάθει ἐντονον ἔγγραφον διαμαρτυρίαν τῆς Ἱ. Κοινότητος, ὑπερασπιζούσης καθηκόντως τὰ προνόμια τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος· τώρα ὅμως διατὶ νὰ θορυβηθῇ ἡ Γραμματεία τοῦ Ἱεροκοινοτικοῦ μεγάρου; διὰ τρεῖς θ' ἴκασται ὁ γόριος μοναχούς, ὡς θεωροῦνται οἱ ζηλωταί;..

Εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν ἀνήκετε, ἅγιο Φλωρίνης, τὴν διώκουσα τοὺς ὀρθοδόξους καὶ συμμαχοῦσα πλήρως μὲ τὸ πεπτωκὸς Φανάριον καὶ τοὺς διαφόρους Ἰακώβους Ἀμερικῆς καὶ αἰρετικούς καρδιναλίους τῆς Ρώμης, ποὺ διάφοροι συνάδελφοί σας τοὺς ψάλλουν καὶ τὴν φήμην των ἀκόμη ἐντὸς τῶν ὀρθοδόξων ναῶν!! Νὰ ἔχουν τίς εὐχές τοὺς θοήθειάν των...

Μὴ ὅμως νομίζετε ὅτι καὶ σεῖς εἰσθε πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω ἐπισκόπους. Συμπεριέσθε μετ' αὐτῶν καὶ τὸ ποίμνιόν σας παρομοίως ἀλλοτριώνετε τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁμαλῶς πρὸς τὸν Οὐνιτισμὸν ὀδηγοῦντες... Μὴ θορυβείσθε διὰ τοὺς χαρακτηρισμοὺς. Διότι ὅταν σεῖς μνημονεύετε τὸν Δημήτριον καὶ ἐκεῖνον τὸν πάπαν, σᾶς ἐρωτῶ, ἡ ἀλυσίδα αὐτὴ δὲν ὑπενθυμίζει τὸ σύστημα τῆς Οὐνίας; Γι' αὐτὸ διαμαρτυρούμεθα χρόνια τώρα, ὅτι δὲν εἶναι ψιλοὺς λόγους ὁ περὶ μνημοσύνου λόγος, ἀλλὰ ποῦ ἐσεῖς. Ἡ ἀγωνία σας νὰ προλάβετε νὰ τελειώσετε τὸ δυνατόν περισσότερα οἰκοτροφεία καὶ ναοὺς, σᾶς κάνει νὰ ἀδιαφορῇτε διὰ τὸν ζωντανὸν ναὸν ἐκάστου πιστοῦ σας, τὸν ὁποῖον διὰ τῆς ἀνωτέρω κοινωνίας ἀπὸ ὀρθόδοξον μετατρέπετε εἰς Οὐνιτικόν!..

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς λοιποὺς κοινωνικοὺς ἀγῶνας σας εἶναι μὲν ἀξιεπαινοί, ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ καλύψουν τὸ κενὸν ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀπουσία σας ἀπὸ τὸν στίβον τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. Ἰσως μάλιστα γίνονται καὶ κατήγοροί σας τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπειδὴ τὸ «δυναμικόν» αὐτὸ δὲν ἔγινε ἀντιαιρετικὴ πράξις καὶ ἔργον, σὲ μιὰ ἐποχὴ κατ' ἐξοχὴν διψῶσα πρᾶξεις ὀρθοδόξου ὁμολογίας καὶ Πατερικῆς παρρησίας.

Γι' αὐτὸ ἀφήστε τίς διαθήκες περὶ ταφῆς σας εἰς τὸν τάδε λόφον κλπ., καὶ φροντίσατε ν' ἀφήσετε διαθήκην μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὰ ἴχνη τῶν ἁγίων Πατέρων μας καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι ὑπὲρ ἀρκετὸν διὰ τὴν ψυχὴν σας. Μὴ προσπαθῇτε νὰ δικαιολογήσετε τὰ ἀδικαιολόγητα. Ὁμολογήσατε ταπεινῶς τὴν πτώσιν σας καὶ νὰ εἰσθε θέσθαις ὅτι αὐτὸ θὰ σᾶς ὑψώσῃ στὴν συνεύθυνσιν τῶν ὀρθοδόξων ὑπὲρ πάσαν ἑνοχὸν καὶ πολὺλογον δικαιολογίαν.

Μετ' ἀγαθῶν προσδοκιῶν

Ἱερομόναχος Θεοδώρητος.

Καψάλα, 1.9.1986

Υ.Γ.: Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπισκοπικῆς σας σταδιοδρομίας (1967) σᾶς ἐκάλεσε εἰς ἀγῶνας ὑπὲρ τῶν Ὁρθοδόξων Παραδόσεων καὶ ὁ αἰμνιστοὺς καθηγούμενος π. Φιλόθεος Ζερβάκος γράφωντάς σας: «Λοιπὸν δὲν εἶναι καιρὸς νὰ σιωπᾶτε πλέον... Λοιπὸν μὴ ἀναβάλλετε. Σπεύσατε». Δυστυχῶς ὅμως οὔτε ἐσπεύσατε, οὔτε τὸν ἐβοήθησατε, ὅταν ἠθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν κοινωνίαν τῆς κακοδοξίας, ἀλλὰ τὸν ἀφήσατε νὰ κοιμηθῇ ἐν τῇ καινοτομίᾳ καὶ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως, ὅπως ἔπραξε καὶ ἡ ἀνδρῶα Μονὴ του (Λογγοθάβρα).

Ἀλλὰ μόνον τὸν π. Φιλόθεον ἀφήσατε ἀδοθήθαι; ὅπόσους διωγμούς δὲν ἐνηργήσατε κατὰ παλαίον ἡμερολόγιον ἱερέως τῆς ἐπισκοπῆς σας, ἐπειδὴ διέπραττε τὸ ἔγκλημα νὰ θέλῃ νὰ κρατήσῃ τὰς

Παραδόσεις λειτουργών με τὸ παλαιὸν διὰ τοὺς ὀλίγους πιστοὺς του; Αὐτὸς ἦτο εἰς ἐκ τῶν λόγων ποῦ μᾶς ἠνάγκασε νὰ σᾶς ἀπευθύνωμεν καὶ τὴν Ἀ' Ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν μας τὸ 1972.

Ἐσωτερικῶς αἰσθάνομαι εἰρηνικὸς ἀπέναντί σας, διότι καὶ προσωπικῶς σᾶς ἐπεσκέφθην (1968) καὶ γραπτῶς ὑπέμνησα τὴν ἀτυχὴ σας πορείαν καὶ τακτικὴν (1972). Δυστυχῶς φαίνεται ὅτι πείθεσθε περισσότερον εἰς τὰς γνώμας τῶν διαφόρων συνεργατῶν σας παρὰ εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ἐλικρινῶς τὸ συμφέρον σας. Προσέξτε, διότι «οἱ ἐπαινοῦντες

ὕμᾱς πλανῶσιν ὑμᾶς», κατὰ τὸ Γραφικόν. Ἀναλογισθῆτε τὴν θέσιν σας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ὅταν θὰ σᾶς ἀπαιτηθῇ λόγος ἀπὸ τὸν Κύριον διὰ τὰς χιλιάδας τῶν ψυχῶν ποῦ διετηρήσατε ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τῆς αἰρέσεως, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἀνεπαύοντο στὸ μέγαλον ὄνομά σας καὶ ἔλεγον καθ' ἑαυτάς: «ἀφοῦ ὁ Αὐγουστίνος κοινωνεῖ, ἄρα τίποτα σοβαρὸν δὲν συμβαίνει». Εὐχομαι νὰ πληροφορηθῆτε ἐδῶ καὶ ὅχι ἐκ ἐῖ τοῦ τί ἀκριβῶς συνέβαινε...

Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξωσι...

Ἐπὶ δεκαετίαν καὶ πλέον συνεχίζεται ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἕνας ἀντιευαγγελικὸς διωγμὸς ἐναντίον τῶν ὀρθοδόξων ζηλωτῶν πατέρων. Αἱ Μοναὶ —κατόπιν κοινῆς συμφωνίας— δὲν παρέχουν Καλύβας διὰ νὰ μονάσουν, ὅταν θελήσουν νὰ μετακινηθοῦν ἀπὸ μίαν περίοχον εἰς ἄλλην —πρᾶγμα λίαν σύνθετος εἰς Ἀγίον Ὅρος— ἢ ὅταν διὰ πρώτην φοράν ἐξέλθουν ἐκ τινος Μονῆς προκειμένου νὰ μὴ μετέχουν τῆς εὐθύνης τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου· οὔτε πάλιν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ πάρουν ὑποτακτικούς ὡς συνοδείαν, μὲ ἀποτέλεσμά νὰ ταλαιπωρῶνται οἱ ἡλικιωμένοι ἐξ αὐτῶν ἀνευ βοηθῶν εἰς τὰ γεράματα τῶν. Ἀλλ' αὐτὸ οὐδὲν συγκινεῖ τοὺς ὑπευθύνους, διότι τελικῶς τῶν σκοπὸς εἶναι νὰ ἀδειῶσουν τὸ δυνατόν συντομώτερον Κελλία καὶ Καλύβας τῶν ζηλωτῶν, προκειμένου νὰ περιέλθουν εἰς τὰς κυριαρχούς Μονάς. Δυστυχῶς τὴν αὐτὴν τακτικὴν ἐφαρμόζουν καὶ τινες ἐκ τῶν Σκητῶν ἢ μάλλον ὅλαι, προτιμῶντες οἱ διοικοῦντες νὰ θλέπουν τίς Καλύβες νὰ γίνωνται ἐρείπια παρὰ νὰ περιέρχονται εἰς τὴν κυριότητα ζηλωτῶν πατέρων.

Ἀλλὰ οὔτε ἀδειαν χορηγοῦν αἱ Μοναὶ σὲ ζηλωτάς ἱερεῖς, ποῦ θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐφημερεύουν περιοδικῶς ἐν «κόσμῳ», ἐξυπηρετοῦντες ἐνορίας τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ἐάν τοῦτο δὲν εὐχαριστῇ τὸν ἐκεῖ νέοῦ ἡμερολογίου ἐπίσκοπον! Διὰ τὰς βοῶσας ὁμως Κανονικὰς παραβάσεις μὴ ζηλωτῶν μοναχῶν οὐδεὶς λόγος γίνεται!..

Συνεπῶς ἐάν οἱ μοναχοὶ δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμόσουν τὸ ψαλλόμενον: «δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς», πῶς θὰ μπορέσουν νὰ γίνουν διδάσκαλοι καὶ παράδειγμα διὰ τοὺς λαϊκοὺς ἀδελφούς των; Ἰδοὺ ποῦ καταλήγει τελικῶς ὁ ἀδικὸς διωγμὸς τῶν ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ποῖα ἄλλη ἀπόδειξις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ πεισθῇ ὁ καλοπροαίρετος ἀναγνώστης, ὅτι τὸ Ἀγίον Ὅρος σὺ ν ε μ ᾶ χ η σ ε με τὴν αἵρεσιν τοῦ Φαναρίου, ὅταν διώκη αὐτοὺς ποῦ ἀγωνίζονται διὰ τὴν διατήρησιν τῆς καθαρᾶς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν ἱερὸν αὐτὸν χώρον, ὥστε νὰ μὴ διαφεύδεται ὁ τίτλος τοῦ Ἀθωνοῦ, ὡς «ταμείου καὶ προπυργίου τῆς Ὁρθοδοξίας»;

«Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ...»

Δύο χιλιάδες θεολόγοι συγκεντρωμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας (5-7 Σεπτ.) ἀκούοντες εἰσηγήσεις καὶ ἐπερωτῶντες τοὺς εἰσηγητάς καὶ ο ὕ δ ε ι ς λ ό γ ο ς περὶ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποῦ ἔχει διαθῶσει τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνωτέρω ἐκκλησιαστικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν κορυφαίων τοῦ προεδρείου των!... Εἰς μάλιστα ἐκ τῶν εἰσηγητῶν ἀνεφέρθη στὸ ἀρχέτυπον τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως παρουσιάζεται στὴν πρᾶξιν, δηλαδὴ τὸν ἅγιον, χωρὶς ὁμως νὰ ὁμιλήσῃ καθόλου διὰ τοὺς ὁμολογητάς τῆς πίστεως, οἱ ὁποῖοι ἐτήρησαν ἀκριβῶς τὸ Κυριακὸν λόγιον: «Μακάριος ὁ ποιήσας καὶ διδάξας». Διότι αὐτὸ ποῦ κατ' ἐξοχὴν σήμερον ἀπουσιάζει εἶναι τὸ παράδειγμα, ἡ πρᾶξις. Καὶ αὐτὸ ποῦ κατ' ἐξοχὴν σήμερον ὀργιάζει εἶναι ἡ αἵρεσις καὶ ἡ ἐπικρότησις καὶ κοινωνία μετ' αὐτῆς τῶν ὀρθοδόξων μεγαλοσχημῶν κληρικῶν. Τίς ἐκ τῶν ἁγίων ἠκολούθησε ἡ σωτηρικῶς ἐπεκρότησε τὴν αἵρεσιν; Οὐδεὶς! Συνεπῶς οἱ ἴδιοι οἱ ἅγιοι ἐλέγχουν τοὺς ἀνωτέρω εἰσηγητάς καὶ ἀκροάτας ὡς ἐραστὰς λόγων οὐχὶ δὲ καὶ ἔργων, ὡς γνησίους ὑἱοὺς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τῶν ἀγαπώντων «τὸ λέγειν καὶ ἀκούειν τι καινότερον». Διότι ὅταν συνέρχονται καὶ ὁμιλοῦν περὶ πάντων, σιγοῦν δὲ διὰ τὸ πρωτεύον καὶ ἀναγκαιότατον, αὐτὴ ἡ ἔνοχος σιγὴ τῶν δὲν ἀποτελεῖ «τὸ τρίτον ἀθείας εἶδος» περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, ὁ ἅγιος τοῦ «ἀκτίστου φωτός» ἀλλὰ καὶ τῆς μέχρι δεσμῶν καὶ φυλακῆς ἐμπράκτου ὁμολογίας;

Δυστυχῶς ἡ παρατροπὴ τῶν σημερινῶν θεολόγων εἶναι ὅχι μόνον μεγίστη καὶ μοναδική, ἀλλὰ κυριολεκτικῶς ἀπελπιστική, ὁμοία πρὸς τὴν τῶν ποιμένων των!... Ἔτσι μετὰ τὰ ἐξομολογητήρια τῶν πνευματικῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν καταντήσις δυστυχῶς... ὑπνωτήρια τῶν ὀρθοδόξων συνειδήσεων, ἡ σιγὴ τῶν ἀνωτέρω θεολόγων συμπληρῶναι τὴν ἀπαισίαν εἰκόνα τῆς σημερινῆς πραγματικότητος στὸν ἐλλαδικὸν χώρον, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ αἰῶνος μας, τὸν Οἰκουμενισμόν.

Ἡ νέα διεύθυνσις τοῦ ὑπευθύνου τοῦ «Ἀγιορείτου» εἶναι ἡ ἀκόλουθος:
Ἱερομόναχος Καλλίνικος· Ἱ. Ἡσυχαστήριον
Ἀναλήψεως — 844 00 - Πάρος

Ἐκδότης· Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Καλλίνικος — Καψάλα — 63 086 Καρυσί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος - Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθήνα 105 53 — Τηλ. 32.16.295